

VAKTİNDEN ÖNCE

Ediz Servan ERDİNÇ

MERGEN YAYINLARI
Caddebostan Mahallesi, Bađdat Caddesi,
Ogün Sokak, Őan Apartmanı,
No: 1, Kat: 1, Daire: 14 Kadıköy/İSTANBUL
Tel: (538) 0235806
<http://www.mergenyayinlari.com>
mergenyayinlari@gmail.com

Sertifika No: 71289

Mergen Roman: 001

VAKTİNDEN ÖNCE

Ediz Servan ERDİNÇ

Yayına Hazırlayan
İlhan Çağdaş DÖNMEZ

Tasarım ve Dizgi
İlhan Çağdaş DÖNMEZ

BİRİNCİ BASKI: Haziran, 2023

ISBN .....

Baskı ve Cilt:
Repar Tasarım Matbaa Ve Reklamcılık Ticaret Limited Őirketi
Yenibosna Merkez Mh. Cemal Ulusoy Cd. No: 43
Bağçelievler/İSTANBUL
kdd.kitapyurdu.com

Sertifika No: 40675

© EDİZ SERVAN ERDİNÇ, 2023

© MERGEN YAYINLARI, 2023

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hişbir bölümü yazarın ve
yayınevinin yazılı n izni olmaksızın,
herhangi bir Şekilde yeniden üretilemez,
basılı ya da dijital yollarla çoğaltılamaz.
Kısa alıntılarda mutlaka kaynak belirtilmelidir.

Printed in Türkiye

VAKTİNDEN ÖNCE

EDİZ SERVAN ERDİNÇ

Mergen Yayınları

Ediz Servan ERDİNC

1 Nisan 1994 tarihinde Diyarbakır'ın Bismil ilçesinde dünyaya gelen Ediz Servan Erdiñ, lise birinci sınıfın sonuna kadar eğitimini Bismil'de sürdürdü. Ardından ailesiyle birlikte İzmir'in Karşıyaka ilçesine taşınma mecburiyeti doğdu. Bir yıl boyunca eğitim hayatına ara vermek zorunda kaldı. Daha sonra ailesiyle beraber Diyarbakır'ın merkez ilçesinde bulunan Bağlar'a yerleşti. Bağlar'da bulunan Birlik Lisesine kaydoldu. Buradan mezun olduktan sonra Siirt Üniversitesi, Fen Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü okudu. Üniversiteden mezun olduğu yıl olan 2019 yılında ilk şiir kitabı 'Lâ Dilruba' (Mavi Bir Duadır Gözlerin) çıktı. İki yıl sonra ilk romanı olan 'Vaktinden Önce' isimli romanı çıktı. 'Anlıyorum' isimli şiiri İran'da çıkan 'Ghorooob' (Gurub) (Gün Batımı) dergisinde Farsça ve Azerbaycan Türkçesiyle yer aldı. 'Hedik' isimli şiiri Belçika'da çıkan uluslararası 'Atunis Galaxy Poetry'de İngilizce yer aldı. Kıbrıs'ta çıkan Tek dergisinde birçok şiiriyle yer aldı. Yazmış olduğu şiirleri, mektupları ve eser incelemeleri çeşitli gazete, dergi, fanzin ile internet portallarında yer aldı. Şiirlerini aruz ölçüsü, hece ölçüsü, Batı nâzım biçimleri ve serbest tarzda yazan Erdiñ, bununla birlikte Osmaniye Ozanlar – Şairler – Yazarlar Derneği tarafından 2021 yılında düzenlenen 24. Uluslararası Geleneksel Ekmek Ödüllü Şiir Yarışması'nda 'Senden Almış' isimli şiiriyle Münevver Kara Anısı Özel Ödülü'ne uygun görüldü. Sayısız şiir yarışmasında da ya finale kalmayı ya da ilk 10'a girmeyi başardı. Ediz Servan Erdiñ, aynı zamanda editör, Derin dergisinin kurucusu ve Siirt Haber Ajansı'nda köşe yazarlığı yapmaktadır. Şiirlerini de YouTube'ta dinleyebilirsiniz.

Eserleri:

Şiir – Lâ Dilruba (Mavi Bir Duadır Gözlerin)

Mektup – Ece Ayhan Çağlar'a Mektup

Roman – Vaktinden Önce

Ödülleri: Münevver Kara Anısı Özel Ödülü

Vaktinden Önce adlı kitabımı babaannem Zübeyde Er-
dinç'e ve haminnem Meymo Erdinç'e ithaf ediyorum.

Bir şeyler yapmam gerektiğinin farkında olsam da fikirlerimi eyleme dönüştürememenin derin ve acı çaresizliği içindeydim. Yoksa hep güneşin solan tarafını mı görüyordum? Öyle veya böyle bir şekilde karnımı doyurabiliyordum. Aslında bu, eylemlerin en önemlisiydi çünkü namuslu bir insan olarak yaşamak, karnın da doyuyorsa en büyük saadet demektir. Bu bilinçle yaşadım tam yirmi iki yıl... Gökyüzünün, şiiirin, toprağın, yağmur kokusunun beni gören gözleri ve duyan kulakları olduğuna inanmaya başladığımda on iki yaşındaydım. O günden bugüne değişmeyen tek şey bu inanç oldu. Bunun dışında her şey ve herkes birer birer beni bıraktı. Önce annem ve babam, sonra da Yasemin Ninem... Öldüklerine değil, yaşamadıklarına ağladığım o senelerin buhranından çıkmak için İzmir'i terk etmiştim. Melis'in bu yüzden hıçkırığa hıçkırığa ağlaması, körpe ete hasret kalan bir bıçak gibi kalbime saplanmıştı. Annem ve babamın ölümünden üç yıl, Yasemin ninemi de kaybetmemden iki yıl sonra, on beş yaşındayken gelmiş olduğum bu şehir, bu efsunlu İstanbul tüm şehirlerin abisiymiş gibi hep iyi davrandı bana çünkü İzmir gibi denize çıkan sokakları vardı. Kimi zaman tüm ihtişamını bir sır gibi gizleyen, kimi zaman da bu ihtişamını çirilçiplak ortaya koyan bu sokakların en güzeline Kadıköy'de rastladım. Kaderimin karşıma çıkardığı kitapçı Çınar baba sayesinde, çocuk yaşta yitirdiğim baba şefkatine tekrar kavuşmuştum. Ne var ki büyük bir gururla babamın yerine koyduğum Çınar babam geçen yılın dördüncü ayında kalp krizi geçirerek bana ve annem gibi sevdiğim eşi Vedia Hanım'a yapabileceği en kötü şakayı yaptı. İyi insanların da kötü şakalar yapabileceğini ve Vedia annemin Çınar babamı ne kadar çok sevdiğini işte o gün anlamıştım. Mezarı başında döktüğü gözyaşları beni o kadar derinden yaralamıştı ki bir evladı olmayışının eksikliğini duymasın diye yanından hiç ayrılmıyor, ona sımsıkı sarılıyor, yumuşacık ellerini ve gül kokulu yanaklarını öpüyordum. Bu sayede Vedia annem kısa sürede kendini toparladı. Bir gün ansızın "Dışarıda işim var" diyerek çıkıp gitti. Geri döndüğünde sevinç doluydu.

Çınar babamdan kalan ve kendisinin olan her şeyin artık benim olduğunu gösteren belgeyi elinde tutarken melekler gibi gülümsüyordu. Bense onun mutluluğuyla mutlu oluyor, Çınar babama mahcup olmamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Şair ve ressam olan Vedia annemin isteğiyle günden güne daha iyi şiirler yazıyor fakat şiirdeki başarımı resimde gösteremiyordum. Her ne kadar onun her arzusunu yerine getirmek için çırpınsam da bazen onu üzecek davranışlarda da bulunuyordum. En yakın dostu olan Gülden Hanım'ın kızı Rüya ile gönlümüzün bir olması için büyük bir mücadele veriyordu, bense her defasında hâlâ çok sevdiğim çocukluk aşkım olan Melis'in resmini gösteriyordum. Rüya'nın maddeci benim ise mana dolu bir dünyam vardı. Buğday rengi saçları ve mavi gözleriyle çoğu erkeğin hayallerini süslese de benim hayalimdeki kadın sadece kara saçlı ve kara gözlü Melis'imdi. Belki de benim değil, başkasının Melis'iydi. Çünkü aradan geçen yedi sene beni ona çoktan unutturmuş ve onu benden aldığı gibi başkasına vermiş olabilirdi. Dünya denilen çilehanede her şeyin her an olabileceğini manevi babam olan Çınar babam bana öğretmişti. Vedia annemden o kadar farklı biriydi ki bu fark hemen anlaşılıyordu. Sanki Çınar babam ile Vedia annemin hayatları aynı hayat değildi. Sanki kalpleri aynı kalp değildi. Oysa evlenmek iki bedenin tek beden ve iki ruhun tek ruh olması demek değil miydi? Yine de şaşırılmamak gerekirdi, yeryüzünde hangi aşık maşukuyla aynı evin çatısı altında, kavuşmanın en güzel şiirlerini okuyabilmiş? İşte yine ezan okunuyor ve ayaklarım Çınar babamın ayaklarıyla birlikte camiye gidiyor. Sanki hiç ölmemiş gibi benimle beraber abdest alıyor, namaz kılıyor. Birlikte tebessüm ederek kitapçı dükkânımıza gidiyor, çay içip şiirler okuyarak iki dost gibi, baba ve oğul gibi dünyamıza yemyeşil bir bahar getiriyoruz. Sonra akşam oluyor, hiç kimsenin dinini, dilini, ırkını, mezhebini ve cinsiyetini sormadan, hiç tanımadığımız bir evin önüne mutfak ihtiyacı için erzak bırakıp zile bastıktan sonra iki sevimli çocuk gibi kaçıyoruz. Ama Çınar baba yok. Dostum yok.

Babam yok. O tatlı sevimli çocuk yok. Bardakta çay yarım, dudağımda şiir yarım. Hayâli Beg'in 'Bilmezler Redifli' gazetelerinden bir beyti mırıldanarak duvara tutunabiliyorum. Duvar sessiz. Ben sessiz.

Bu ulvi sessizliği bozan şey Rüya'nın dükkâna gelmesi oldu. Sarı saçlarının dalgalı hâlini ilk defa gördüm. Mavi gözlerini kahverengi gözlerime dikerek, "Merhaba, kolay gelsin" dedi. Uzun zaman sonra ilk kez bu mekâna benden başka biri gelmişti. Kitap, dergi gibi bir şey almaya değil, benim için geldi diye düşünürken kızaran yanaklarım ve titreyen dudaklarım, "Merhaba, teşekkür ederim. Hoş geldin" diyebildim. Rüya sırtını bana dönerek raflara doğru yürümeye başladı. Şaşırılmış ve sevinmiştim. Belki de tahmin ettiğim gibi biri değil de kitaplar okuyan, kültürlü, vakur bir hanımefendiydi. Rüya'ya karşı ön yargılı olduğumu fark ettim. Ön yargı denen şeytanı içimizden söküp atmadığımız sürece nasıl insan olabiliriz? Fıstık yeşili uzun kabanıyla gelmiş olmasına rağmen ellerini ovuşturarak ısınmaya çalıştığını görünce "Çay içer misin?" diye seslendim. Elindeki kitabı heyecandan yere düşürdü. Adalet Ağaoğlu'nun 'Ölmeye Yatmak' isimli romanıydı bu. Yerden aldığı kitabı ona uzatırken heyecanının arttığını fark ettim. Oturması için tabureyi gösterdim. Hoş bir sükûnetle ricamı yerine getirdi.

"Ölmeye Yatmak" çok iyi bir seçim, Rüya," dedim çayı demlerken.

"Teşekkür ederim. Bu tür kitapları sever misin?"

"Elbette."

"Şey..."

"Evet?"

"Yanlış anlama lütfen ama uzaktan bakınca öyle görünmüyorsun. Yani aslında hem görünüyor hem de görünmüyorsun."

"Estagfurullah Rüya. Haklısın. Şeker alır mısın?"

"Alırım. Teşekkür ederim."

"Afiyet olsun maviş."

"Maviş?"

“Affedersin. Bir daha demem.”

“Yo yoo. Söyle lütfen. Yani söyleyebilirsin.”

“O zaman anlatır mısın, kitap okuma sevdası nereden geliyor maviş?”

“Bilmiyor musun? Ben İstanbul Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü öğrencisiyim.”

“Edebiyat mı?”

“Evet, ne oldu ki?”

“Vedia annem hiç bahsetmedi de.”

“Annem de bahsetmez. Sadece zenginlikten dem vururlar.”

“O zaman biz de her zaman gönül zenginliğinden dem vuralım.”

“Sen şiir kitabı çıkartsana! Şair ruhlu birisin. Vedia teyze iki şiirini getirdi bana. Çok beğendiğimi söyleyince nasıl sevdiğini görmeliydin. Çok seviyor seni.”

“Şiir kitabı mı? Bilmem. Hiç düşünmedim.”

“Düşün bence.”

“Peki.”

“Ben izinle kalkayım.”

“Dur lütfen. Tek başına gitme. Bir saate kadar dükkânı kapatırım. Beraber gideriz. Komşu değil miyiz?”

“Gerçekten mi? Harika olur. O zaman bir çay daha alabilir miyim lütfen? Zahmet olmazsa.”

“Estağfurullah, ne zahmeti! Çaysız edebiyat olmaz maviş.”

“Keşke sen de üniversite okusaydın. Keşke aynı sınıfta olsaydık. Bu bölüme çok yakıştırdın.”

“Nasipte yokmuş üniversite okumak. Çok isterdim fakat memnunum hâlimden. Bu kitaplar arasındayken sanki yüzlerce sevenim varmış gibi hissediyorum.”

“Sana bir özür borçluyum. Seni biraz şey sanmıştım.”

“Ne?”

“Şeyyy, yobaz!”

“Özür dilemeye gerek yok. Hangimiz ön yargıyı yüreğimize misafir etmiyoruz ki? Fakat bu misafiri erken göndermesini de bilmek gerekir.”